

Південноукраїнські наукові студії

ЗБІРНИК МАТЕРІАЛІВ

VII Всеукраїнської
науково-практичної конференції
студентів та молодих вчених
(19-21 листопада 2024 року)

Міністерство освіти і науки України
Державний заклад
«Південноукраїнський національний педагогічний
університет імені К. Д. Ушинського»
кафедра філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності
Південно-Українське відділення Соціологічної асоціації України
м. Одеса

Південноукраїнські наукові студії

ЗБІРНИК МАТЕРІАЛІВ

**VII Всеукраїнської науково-практичної конференції студентів та молодих
вчених**

(19-21 листопада 2024 року)

УДК: 1+316 (062.552)

Рецензенти:

Володимир ЖАРКИХ, доктор філософських наук, професор, завідувач кафедри філософії, історії та політології, НУ «Одеська політехніка»;

Оксана ІВАНОВА, кандидат філософських наук, доцент, доцент кафедри мистецтвознавства та загальногуманітарних дисциплін, Міжнародний гуманітарний університет.

Рекомендовано Вченою радою Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»

Протокол № 7 від 26.12.2024 р.

Редакційна колегія:

Відповідальний редактор – Оксана ПЕТІНОВА, доктор філософських наук, професор кафедри філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського», м. Одеса, Україна

Члени редколегії:

Євген БОРІНШТЕЙН, доктор філософських наук, професор, завідувач кафедри філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського» (м. Одеса), Україна

Зоя АТАМАНЮК, доктор філософських наук, професор, професор кафедри філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського», (м. Одеса), Україна

Олена ЛІСЕЄНКО, доктор соціологічних наук, професор, професор кафедри філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського» (м. Одеса), голова Південноукраїнського відділення САУ, Україна

Південноукраїнські наукові студії: Збірник матеріалів Всеукр. наук.-практ. конф. студентів та молодих вчених (м. Одеса, 19-21 листопада 2024 року) / за ред. д. філос. н., проф. Петінової О. Б. – 213 с.

Матеріали конференції представлені в авторській редакції мовою оригіналу

ЗМІСТ

Ганна ОЗЕРНЮК	ВИТОКИ СТАНОВЛЕННЯ МІЖНАРОДНИХ НЕУРЯДОВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ.....	6
Ольга БІЛОУС	ЩО ЯВЛЯЄ СОБОЮ ПОНЯТТЯ “ЗАКОН”?.....	8
Юлія МАКАРЦЕВА	ГУМАНІЗАЦІЯ СУСПІЛЬСТВА ЯК ВІДПОВІДЬ НА ВИКЛИКИ ЧАСУ.....	10
Арсен САЛОВСЬКИЙ	ЯКИЙ ЗВ'ЯЗОК ТРАДИЦІЙ І НОВАТОРСТВА У РОЗВИТКУ КУЛЬТУРИ?.....	13
Вікторія ОСТАТОЧНА	SMM ЯК СУЧАСНИЙ ІНСТРУМЕНТ СОЦІОКУЛЬТУРНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.....	15
Марина МАСЛОВСЬКА	МОДЕЛЬ BASIC RH ЯК ІНСТРУМЕНТ РОЗВИТКУ СТРЕСОСТІЙКОСТІ У СТУДЕНТІВ В УМОВАХ ОСВІТНІХ ТА СОЦІАЛЬНИХ ТРАНСФОРМАЦІЙ	17
Олександр ЛІСОВСЬКИЙ	АЛЕКСИТИМІЯ ЯК ПСИХОЛОГІЧНЕ ЯВИЩЕ.....	20
Яна СЕМКО	СТАТУСНА МОТИВАЦІЯ СПОЖИВАННЯ МИСТЕЦТВА.....	22
Анастасія КУЛЬБАКО	ІНФОРМАЦІЙНО-РЕКЛАМНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ ОРГАНІЗАЦІЙ КУЛЬТУРИ ТА МИСТЕЦТВА.....	25
Юлія ДОБРОЛЮБСЬКА	ТРАНСФОРМАЦІЯ СТАТУСУ МУЗЕЮ У СУЧАСНОМУ СУСПІЛЬСТВІ.....	27
Влада КОВАЛЬ	АКТУАЛЬНІСТЬ АНАЛІТИКИ В СУЧАСНОМУ СВІТІ.....	31
Каріна КОВАЛЕНКО	МЕДІАГРАМОТНІСТЬ ЯК ПРОТИДІЯ ІНФОРМАЦІЙНИМ АТАКАМ.....	34
Роман ЗОЛОТУХІН	ПРОБЛЕМАТИКА ДОСЛІДЖЕННЯ ЯКОСТІ ОБСЛУГОВУВАННЯ РАДІОМЕРЕЖ ЗВ'ЯЗКУ АВТОМАТИЗОВАНИХ СИСТЕМ УПРАВЛІННЯ.....	36
Микола КРОХМАЛЬ	ОПТИМІЗАЦІЯ ЕНЕРГОЕФЕКТИВНИХ ПРОТОКОЛІВ ВЗАЄМОДІЇ МІКРОКОНТРОЛЕРІВ В ІНТЕРНЕТІ РЕЧЕЙ.....	39

— поняття, яке під тими чи іншими назвами відоме в усіх віровченнях світу (за винятком буддизму, даосизму та інших релігій, які не визнають існування Бога) і означає сукупність заповідей і настанов, а також правильне розуміння навколишнього світу, з яким із точки зору вірян потрібно жити всьому людству, чи даній спільноті. Може також розумітися як вічний всеосяжний закон справедливості, який творить світ таким, яким він є. Згідно зі Священним Писанням, слідуючи заповідям ми досягнемо Царства Небесного та єдності з Богом, чого ми й повинні прагнути. Як казав Преподобний Ісаак Сирин, “Заповіді Божі вище за всі скарби світу”. Дійсно, виконання заповідей є ознакою високої моральності людини. Реальність виконання цього закону доведена, тому що Спаситель Світу показав на власному прикладі, як потрібно виконувати цей закон, також Він прийшов з новим вченням, відмінним від того, що можна зустріти у Старому Заповіті. За словами Преподобного Ніла Синайського, “Христос... Сам перший на справі показав учням можливість виконати те, що наказав”. Звичайно, це є реальним тільки завдяки Божої допомоги. Господь милосердний. Якщо б Він судив усіх справедливо за законом, ніхто б не досягнув спасіння. Христа розп’яли іудеї також за своїм законом. Ісус вмер за наші гріхи, щоб людство було врятовано. Можна зробити висновок, що Божий Закон значно різниться від закону державного, від людських мір.

У решті решт, закон можна визначити, як систему, що містить сукупність ознак, пов’язаних між собою, що мають певну ієрархію. Закон Божий не підпорядковується будь-яким іншим законам, проте всі фізичні, природні, суспільні закони підпорядковуються Богові. Людські закони не завжди є справедливими, проте вони є обов’язковими для виконання всім суспільством. За невиконанням закону слідує покарання. Закон потрібно поважати, з релігійного та філософського світоглядів.

Юлія МАКАРЦЕВА,

здобувачка першого (бакалаврського) рівня вищої освіти, 2-го року навчання,
спеціальність 075 «Маркетинг», Навчально-науковий інститут бізнесу,
економіки та адміністрування,

Національний університет «Чернігівська політехніка», м. Чернігів, Україна

Науковий керівник: Наталія ШАКУН,

кандидат філософських наук, доцент,
завідувач кафедри філософії і суспільних наук

Національний університет «Чернігівська політехніка», м. Чернігів, Україна

ГУМАНІЗАЦІЯ СУСПІЛЬСТВА ЯК ВІДПОВІДЬ НА ВИКЛИКИ ЧАСУ

Питання гуманізації суспільства є досить важливим та актуальним, адже в умовах сучасності існує безліч суспільних викликів та загроз, котрі зумовлені дегуманізацією та девальвацією принципу гуманізму. Відповідно, усвідомлення цінності людського буття має основоположне значення для вирішення

глобальних проблем сучасності. Зважаючи на останні події, що відбуваються в світі, зокрема в Україні, актуальність звернення до гуманізму як засадничого принципу суспільного буття, виявляється вкрай актуальною.

Методологічним орієнтиром нашої розвідки слугують праці таких науковців, як Воронкова В, Гончаренко С., Скляр П., Уманська Т., Хамітов Н., Шакур Н. та інші.

Для детального аналізу такого поняття як «гуманізація», варто розуміти коли та за яких умов було запроваджено даний термін. Згідно наукових джерел, слово «гуманізм» є похідним від латинського «humanus», що в перекладі означає «людяний». Даний термін було запроваджено у 1808 році німецьким педагогом Ф. Нітхаммером, на основі поняття «гуманістія», котре виникло наприкінці XV століття. Цей термін найчастіше використовується для того, щоб мати змогу охарактеризувати прогресивний напрям у філософії та культурі, котрий визнає ставлення до людини як до найвищої цінності [1, с.2].

За словами А.Швейцера, «...гуманність полягає в тому, що людина ніколи не повинна приноситися в жертву будь-якій меті, ... тільки перемога гуманістичного мислення над антигуманізмом дозволить нам із надією дивитися в майбутнє» [1, с.2].

Зазвичай гуманізм пояснюють як теоретико-світоглядний спосіб, котрий поєднує вчення про людину, як визначальну мету і вищу цінність суспільства та осмислення всезагального [3, с.213]. Зрештою, гуманізм можна визначити як прояв людяності у всіх аспектах людської поведінки. Згідно цього, людяність має бути спрямована на розвиток усього раціонального, що підтримує життя, а також на збереження і захист людського існування та життя як основної цінності. Таким чином, гуманізм представляє собою світогляд, заснований на визнанні цінності життя [1, с.2].

Оскільки гуманізація є похідною поняття «гуманізм», то це визначення можна трактувати, як процес, котрий має на меті збільшення важливості людських цінностей у соціальних відносинах, та викликає повагу до людських прав і свобод та ін.

Натомість, гуманізм суспільства має на меті сукупність ідей, в основі яких є впевненість і переконаність у високому призначенні людини, цінності особистості, та її праві на свободу [3, с.216]. Важливо зауважити, теорія і практика гуманізму сформувалися на основі ідей та ідеалів розуму і людяності, котрі були розвинуті філософами античної доби, такими, як Платон та Арістотель, а в майбутньому діячами культури Ренесансу, Просвітництва та Нового часу.

Аналізуючи всі події, що відбувалися у світі протягом всього часу, можна стверджувати, що зазвичай війни та будь-які інші конфлікти супроводжуються активним застосуванням насильства, агресії, зла, жорстокості людей, і, відповідно, все це в результаті спричиняє регрес гуманності в суспільстві. На думку Н. Шакур, вихідною точкою дегуманізації є байдужість до страждань іншої людини [2, с.97-99].

Зважаючи на події останнього часу, зокрема війну в Україні, можна зробити висновок, що аби запобігти появі та розвитку дегуманізації в суспільстві варто вирішити ті проблеми, котрі постали перед суспільством, і котрі в свою чергу мали б змогу ефективно адаптувати людей до умов сучасності [2, с.97-99].

Важливу роль у цьому плані відіграє освіта, як необхідна складова функціонування будь-якого суспільства. Власне, освіта є ключовим інструментом для розвитку гуманних цінностей, тому, вона відіграє надважливу роль в гуманізації. Здебільшого саме освіта формує навички толерантності, критичного мислення та мирного вирішення конфліктів [2, с.97-99].

Таким чином, в умовах сучасності, освіта відіграє найважливішу роль у вихованні та розвитку гуманного суспільства. Наразі варто виокремити такий принцип, як гуманізація освіти, котрий передбачає спрямованість розвитку освіти на гуманні стосунки в суспільстві як загальнолюдську цінність [4, с.156].

Окрім гуманності, сучасна освіта повинна спрямовуватися на навчання критичному мисленню, оскільки ця навичка є вкрай важливою в умовах сучасних викликів. В результаті, здобувачі матимуть змогу отримати цінні знання щодо правильного аналізу доступної інформації, вміння розпізнавати та визначати різні пропаганди чи маніпуляції, що в майбутньому допоможе у формуванні власної точки зору та думки, збудованої на основі фактів та наявної інформації. Зрештою, ці знання в майбутньому допоможуть навчитися усвідомлено та зважено сприймати всі події, що відбуваються у світі, не піддаючись емоціям і думкам інших людей, спираючись лише на власні думки та висновки.

Одним з негативних прикладів незнання та невміння аналізувати події, що відбуваються навколо нас, є ситуація в росії, що стосується війни на території України. Оскільки суспільна свідомість росіян формується пропагандою, ідеологією та не базується на дослідженні фактів, влада має на неї тотальний вплив. Через відсутність здатності до критичного мислення, аналізу інформації та пошуку логічних пояснень населення росії вірить у все, що йому кажуть, не перевіряючи ці джерела інформації. Внаслідок цього, влада зрощує у нього ненависть до українського народу, тим самим спричиняючи агресію, злість, що призводить до конфліктів, і зрештою війни.

Одним з важливих спрямувань освіти також є навчання суспільства мирно вирішувати будь-які конфлікти, адже це є надзвичайно актуальним завданням в умовах сучасності. Таким чином, завдяки набутим знанням, громадяни замість застосування агресії та насильства, набудуть здатності вибудовувати правильний діалог, шукати компроміси в майбутньому. Насправді, здатність до пошуку мирних рішень ще в шкільному середовищі посприє розвитку, та певним чином спростить вирішення багатьох проблем у дорослому житті за допомогою мирних домовленостей, без застосування сили та агресії.

Отже, вище викладене дозволяє зробити такі висновки: тема гуманізації суспільства належить до питань першорядної ваги в контексті подолання викликів часу; регрес гуманності в суспільстві може бути подолано шляхом посилення гуманізації освіти; освіта є важливим соціальним інститутом та ключовим інструментом, що допомагає у формуванні людини як особистості, з

усіма цінностями та принципами; гуманістичний вплив освіти створює підґрунтя для розбудови гуманного і стійкого суспільства в умовах сучасних викликів та загроз.

Список використаних джерел:

1. Скляр П. П., Уманська Т. О. «Гуманізація» та «гуманітаризація»: поняття, співвідношення та шляхи впровадження в освіту. 2006. С. 1-10.
2. Шакур Н. В. Гуманізм як принцип філософії освіти: пошуки методологічних орієнтирів в умовах війни та миру. Проблема гуманізму в умовах війни та миру: методології осмислення і практики людяності: збірник наукових праць Міжнародної науково-практичної конференції (м. Київ, 29-30 червня 2023 р.) Київ, 2024. С. 1-208.
3. Воронкова В. Гуманізація освіти, науки, політики, влади, суспільства. Філософія освіти. 2008. № 1/2. С. 204-220.
4. Гончаренко С. У. Гуманітаризація освіти. 2008. С. 156-158 URL: <http://surl.li/catpvl>

Арсен САЛОВСЬКИЙ,

здобувач першого (бакалаврського) рівня вищої освіти,
ОПП «Середня освіта. Мова і література (корейська)»,
Університет Ушинського, м. Одеса, Україна

Науковий керівник: Зоя АТАМАНЮК, д.філос.н., професор кафедри
філософії, соціології та менеджменту соціокультурної діяльності,
Університет Ушинського, м. Одеса, Україна

ЯКИЙ ЗВ'ЯЗОК ТРАДИЦІЙ І НОВАТОРСТВА У РОЗВИТКУ КУЛЬТУРИ?

Традиція — досвід, звичаї, погляди, смаки, норми поведінки й т. ін., що склалися історично й передаються з покоління в покоління. Новаторство — все нове, прогресивне, що запроваджується в якій-небудь галузі людської діяльності. Культура — прояв життя людини, що виражається у моделях поведінки, засобах і продуктах діяльності, зокрема ідеях, ідеалах, нормах та цінностях.

Здавна люди керувались двома фундаментальними бажаннями: збереження старого й пізнання нового. Не важко помітити, що ці два бажання є двома протилежностями, і саме через цей конфлікт, на мою думку, розвивається культура.

Прикладом такого конфлікту в українській культурі є вишиванка. Зараз в українському суспільстві ведуться активні дискусії щодо автентичності вишитих малюнків на сучасних вишиванках. Пропоную ж поглянути на історію:

В кінці XIX століття подружжя парфумерів Генріх та Шарлотта Брокер продавали недороге мило, яке активно купляли й українські господині. Купляли ще й тому, що до кожного брусочка йшли схеми вишивки, які можна було «перешити» на тканину. То були різні зображення квітів, птахів та інші композиції. Проте до цього, давніші зразки вишиванок показують переважання геометричних візерунків. Через схеми поширився й спосіб вишивки хрестиком,